

Arrest

nr. 62 575 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2011 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quienquies*)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 mei 2007 dient verzoekster, van Macedonische nationaliteit, een visumaanvraag in functie van gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Casablanca in Marokko. Dit visum wordt toegestaan.

Op 13 oktober 2008 meldt verzoekster zich aan bij de gemeente Roeselare. Verzoekster is in het bezit van een visum type C, uitgegeven in Italië en geldig van 17 juli 2008 tot 21 januari 2009, en verklaart België te zijn binnengekomen op 6 augustus 2008.

Op 19 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 mei 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in. Diezelfde dag bevalt ze van haar zoon, R.Q.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekster op 26 januari 2009 geregistreerd werd in Kreuzlingen, Zwitserland.

Op 22 maart 2010 beslissen de Belgische autoriteiten verzoeksters asielaanvraag uit humanitaire overwegingen in België te behandelen.

Op 6 mei 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus verzoekster worden geweigerd.

Op 20 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde Q.L. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07/05/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus / uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus / uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus / weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 06/08/2008 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoekster.

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend."

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 6 mei 2010 de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Tegen deze beslissing stelde verzoekster geen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Daar verzoekster niet betwist dat aan de voorwaarde vermeld in artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, met name *"dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling"* niet zou voldaan zijn en deze voorwaarde ook daadwerkelijk voldaan werd, getuige de beslissingsstukken gevoegd in het administratief dossier, staat niets de toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit in de weg.

2.3. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de verwerende partij aldus niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat verzoekster, daar zij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekster in principe geen belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. De exceptie van verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.4. Het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

2.5. In de mate dat verzoeker zich wil beroepen op een hogere rechtsnorm en de schending inroept van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad gehouden de bestreden beslissing te toetsen aan deze opgeworpen regels van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

3. Over de beoordeling van het beroep in zoverre de schending wordt aangevoerd van de bepalingen van het EVRM

3.1.1. Verzoekster voert de schending van artikel 8 aan. Zij doet het volgende gelden :

"Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft geen enkel contact met haar land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoekster kan daar immers niet terug vallen op zijn ouders of familieleden. Al zijn dichte familieleden bevinden zich immers in België.

Verzoekster beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. De vriend van verzoekster woont tevens in België (Dhr Ismailji BEKIM, geboren te Skopje op 14.04.1976, met de Macedonische nationaliteit, verblijvende te 8890 Dadizele, Kapelleveld 40 - Nationaal Nummer: 076041444976 - DVZ Nummer: 4700867). Verzoekster werd op 19.05.09 moeder van een zoon, Qazimi Resul, geboren te Aalst op 19.05.09.

Verzoekster wijst erop dat haar schoonmoeder, Ismajji Sukrije (R.R. 61.02.24 476-02), haar schoonzus Ismajji Ajten reeds de Belgische nationaliteit verworven. Haar schoonvader Ismajji Dzemajlj (R.R. 58.05.17 649-94) en haar schoonbroer Ismajji Sinan (R.R. 86.09.20 347-49) bekwamen reeds een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister.

In casu is in de bestreden beslissing geen sprake van de gezinsleden van verzoekster. Indien verzoekster verplicht zou worden naar Macedonië terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van haar levenspartner, haar kind en andere familieleden.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en de vreemdeling, die met zijn land van herkomst geen andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,3 14, noot S. Parmentier) Het spreekt voor zich dat dit in casu het geval is."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeksters partner eveneens illegaal in België verblijft en dat verzoeksters zoon, geboren in België op 19 mei 2009, de Macedonische nationaliteit heeft zoals zijn moeder. Verwerende partij is van mening dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, te meer daar de bestreden beslissing geen scheiding van verzoekster met haar partner en minderjarig kind teweeg brengt. Zij merkt op dat het loutere feit dat verzoeksters schoonfamilie legaal in België zou verblijven hieraan geen afbreuk doet. Zo duidt verwerende partij erop dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster definitief van haar schoonfamilie wordt gescheiden. Verzoekster kan immers ten allen tijde naar België terugkeren wanneer zij in het bezit is van de geldige binnenkomstdocumenten. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad stelt verwerende partij dat verzoekster heeft nagelaten *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen, dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft, dat zij door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Daarenboven merkt verwerende partij bij verwijzing naar rechtsleer op dat dat er niet alleen sprake dient te zijn van een voldoende hechte band tussen de vreemdeling en diens familie, doch dat het tevens nagenoeg onmogelijk dient te zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Volgens verwerende partij toont verzoekster een dergelijke onmogelijkheid niet aan en beperkt zij zich tot het uiten van loutere beweringen. Verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

3.1.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.1.3.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en

gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.1.3.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

3.1.3.4. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.1.3.5. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.1.3.6. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De Raad stelt vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift op duidt ingevolge de bestreden beslissing te zullen worden gescheiden van haar levenspartner, haar kind en “*andere familieleden*”, meer bepaald haar schoonouders, schoonzus en schoonbroer.

In het administratief dossier bevinden zich voldoende gegevens die erop wijzen dat verzoekster een gezinsleven heeft met de partner met wie zij samenwoont en van wie zij een kind heeft. Dit gezinsleven valt derhalve onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, hetgeen op zich niet door de verwerende partij wordt betwist.

Betreffende verzoeksters schoonfamilie stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot het uiten van de loutere verklaring dat zij schoonfamilie in België heeft en dat deze familieleden de Belgische nationaliteit hebben verworven of een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister bezitten. Het loutere feit dat verzoekster verklaart schoonfamilie in België te hebben, brengt evenwel niet met zich dat deze relaties onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming vallen. Zo oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten/ partners, de minderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003). Verzoekster brengt geen gegevens bij die zouden aannemelijk maken dat daar in dit geval, voor wat betreft haar schoonfamilie, anders over moet worden gedacht. Gewone sociale relaties worden voorts niet beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

3.1.3.7. Aangezien verzoekster nooit eerder werd gemachtigd tot een duurzaam verblijf en de tijdelijke verblijfstitels waarover zij beschikte zeer precair van aard waren, kan ervan worden uitgegaan dat er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij is, doch dat moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster brengt zelf geen gegevens bij over het verblijfsstatuut van haar partner –dat doet zij enkel met betrekking tot enkele leden van haar schoonfamilie- en betwist voorts niet het in de nota gestelde, met name dat die partner zelf illegaal in België verblijft. Haar kind heeft de leeftijd van 2 jaar nog niet bereikt en zij betwist niet, zoals dat uit het administratief dossier blijkt, dat het de Macedonische nationaliteit heeft, net zoals haar partner. De loutere bewering dat zij geen enkel contact meer heeft met haar land van herkomst en zij daar niet kan terugvallen op ouders of familieleden volstaat niet om aannemelijk te maken dat verzoekster, samen met haar partner en haar kind zou worden verhinderd om elders een gezinsleven te leiden.

In casu kan geen gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

3.2.1. Verzoekster voert ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM, zich steunende op het feit dat zij gescheiden zal worden van haar levenspartner, kind en familieleden, zij dit als onmenselijk ervaart en dat een terugkeer naar haar land van herkomst voor haar gelijk staat met een psychologische ontredde die overeenstemt met een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeksters bewering als zou zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst onderworpen worden aan foltering of een mensonterende behandeling omdat zij gescheiden wordt van haar familie, niet hard wordt gemaakt. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad waarin wordt gesteld dat een blote bewering of een loutere vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. De eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin. Verwerende partij stelt dat er *in casu* geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat verzoekster, bij gebrek aan een begin van bewijs, niet aantoont dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.2.4. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.2.5. Reeds bij de bespreking van het middel gestoeld op de schending van artikel 8 van het EVRM werd geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk had gemaakt dat zij en haar partner en kind zouden worden verhinderd om hun gezinsleven elders voort te zetten. Zij gaat er dus bij de uiteenzetting van de grief gesteund op artikel 3 van het EVRM verkeerdelijk vanuit dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze tot gevolg zou hebben dat zij zou worden gescheiden van haar gezin. Voorts, wat de leden van de schoonfamilie betreft, beweert verzoekster dat zij het slachtoffer zal worden van een psychologische ontredde, maar toont zij op geen enkele wijze aan dat dit een situatie is zoals gevisieerd door artikel 3 van het EVRM. *In casu* slaagt verzoekster er geenszins in aannemelijk te maken dat het door haar ingeroepen risico voldoende concreet, aantoonbaar en zodoende individueel is. Een schending van artikel 3 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk, ongegrond voor wat betreft de aangehaalde verdragsrechtelijke bepalingen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS